

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“

Броя
2 лв.

Год. абонаментъ 20 лв.
Излиза ежемесечно.

Редакция и администрация въ клуба
— Варна, ул. „6 Септември“ № 33.

Обявления се приематъ
по споразумѣние.

Броя
2 лв.

Все напредъ!

Силата и трайността на една организация се обуславя напълно отъ жизнеспособността, преданността и вѣрността, и готовността на отдѣлнитѣ ѝ членове да работятъ за осъществление на поставенитѣ отъ нея задачи и цели. Безъ тия положителни и съществени качества на членоветѣ не може нищо да се очаква отъ организацията, защото тя ще бжде една мъртва фикция. Следователно, трайния животъ на организацията зависи отъ самитѣ членове, които я съставляватъ.

Нашата организация, нашето просвѣтно-културно дружество „Варненски Кореняк“, за да бжде трайно, силно, жизнеспособно за осъществяване на благородния си и величавъ идеалъ е въ пълна зависимостъ отъ жизнеспособността на неговитѣ членове, които да съзнаятъ въ себе си, че безъ усиlena и ревностна работа, безъ вѣра въ бждащото, не могатъ да осъществятъ цѣльта, за която Дружеството е образувано. Логически, *цѣлокупниятъ животъ на Д-вото ни е само едно най-пълно отражение на живота на нейнитѣ членове.* Бездействието, своеволието на членоветѣ сж най-голѣми врагове не само на тѣхъ, но и на дружеството ни, защото последното, изградено върху тѣхъ, не ще бжде обезпечено съ траенъ животъ и ще се разкапи неминуемо, като остави само единъ печаленъ споменъ за неговото жалко сществуване. Действително Д-вото ни е още младо, което още продължава да култивира у себе си необходимата бойкостъ и която още не е здраво привикнало своитѣ членове къмъ единъ редовенъ организационенъ животъ, но трѣбва да знаемъ, че въ тоя борчески животъ ще се създадатъ калени членове, които да носятъ съ себеотричание и самоотверженостъ священното знаме на Д-ството ни съ мощния и грѣмоносенъ викъ: „Все напредъ къмъ идеала ни!“ За това ние сме апелирали, апелираме къмъ организираниитѣ членове да работятъ съ ревностъ, усърдие, енергия, и съ живо слово между всички коренни жители и да имъ вдѣхнатъ пламенно убѣждение и свѣтла вѣра въ правотата на нашето дѣло. Естествено, ние не можемъ да

искаме отъ нашитѣ членове да напустнатъ своитѣ всекидневни занятия, всѣкидневни грижи за задоволяване на жшния си хлѣбъ за да се всецѣло погълнатъ отъ мисълта за работа между невлезлитѣ още въ Дружеството ни коренни жители, но вмѣняваме имъ, съ строгостта на сжществуващата дисциплина между насъ, въ обязаностъ, шото тия всекидневни занятия и грижи да не унищожатъ тая ревностъ, това усърдие къмъ идеала ни, и свободното си време да прекаратъ въ организационна дейностъ, като развиятъ въ максимумъ енергията си за благородното и възвишено дѣло. Нека веднажъ за внаги да се разбере отъ *всички*, че ние нѣма да престанемъ да апелираме къмъ нашитѣ съграждани, коренни жители, за сжстияване редовитѣ ни подъ нашето знаме, за организирана борба и дейностъ, за превъзможване всички срѣдостѣния и за осъществление поставенитѣ дружествени задачи и цѣли. Време е вече да *съзнаемъ всички* коренни жители и *всички* други граждани, че блатосъстоянието имъ ще настѣпи само тогава, когато изчезна тая отровна и нечиста партизанщина отъ стопанската ни община, когато управлението на последната се повѣри на изпитани, честни и добросѣвѣстни граждани, коренни жители, и на непоковарени служители, радѣющи за сѣйната бжднина на родния си градъ. Съ твърда вѣра въ бждащото, отправяме горещъ апелъ за повече сплотеностъ и дейностъ подъ знамето на дружеството ни! Нека всички бжджтъ отзивчиви къмъ тоя нашъ апелъ; нека всички дигнемъ високо гласъ противъ тая вонлива партизанщина; нека всички се стремимъ въоръжени съ жизнеспособностъ, съ бойкостъ да достигнемъ фара на идеала ни, който озарява трудния ни друмъ и вселява въ гърдитѣ ни сила за да се боримъ съ всички опасности и пречки!

Прочее, при наличността на *жизнеспособни и дейни членове* на дружеството ни, последното ще може да се справи съ тежкитѣ и труднитѣ задачи, които му се възлагатъ, защото само тогава ще има необходимото убѣждение, че при своята не-престанна пейностъ, то се осла-

Жено Ив. Женовъ.

ОДЕССУСЪ

(Стара Варна)

Исторически данни.

(8)

Въ 1347, Иванъ Кантакузенъ, единъ военачалникъ, станалъ императоръ на Византия и за задържане престола за себе си, той повикалъ Урхана отъ Бруса, турския владетель, който на Генуезки кораби изпратилъ летящи отряди въ Европа. Българския господаръ, Иванъ Александъръ, протестираше противъ това навлизане на турцитѣ въ Европа предъ Кантакузенъ. Междоусобицитѣ въ Византия въ 1352 г. имали за резултатъ: Сюлейманъ синъ на Урхана да се настани въ Галиполъ. Отъ тукъ почватъ вече турскитѣ нападения навътре. Леснитѣ и бързитѣ успѣхи на турцитѣ въ Тракия стретнали западнитѣ владѣтели и уплашили балканскитѣ господари, които апелирали за помощъ. Папа Урбанъ V отъ Авинйонъ разпратилъ покана за „свещенна война“ срещу турцитѣ. Италианскитѣ републики Генуа и Венеция не се отзоволи на тая покана, защото тѣ помежду си сж водили подъ стени на Константиноплъ голѣма морска война поради търговското имъ соперничество. Генуа взела открито страната на турцитѣ, а Венеция стояла неутрална за да не пострада нейната търговия. На папската покана се отзовалъ само Савойския графъ Амадей. На 1 юлий 1366 год. папата е обявилъ „свещенна война“ срещу турцитѣ. Амадей Савойски потеглил за Цариградъ. Той миналъ презъ Венеция; много рицари: женеви графъ, френски маршалъ и др. сж присѣдинили къмъ него. Републиката Венеция тайно дала на „крѣстоносциитѣ“ двѣ галерии. Амадей останалъ въ Галиполи и следъ 9 месеца обсада го превзелъ на 14 юний 1367 г. — първа побѣда надъ турцитѣ. Амадей пристигналъ въ Константинополъ, и разбилъ властующитѣ. Презъ това време, следъ като билъ изгоненъ Кантакузенъ, се качилъ на престола Иоанъ V Палеологъ, който попадналъ въ пленъ отъ българския владетель Ив. Александъръ, при връщането му отъ Маджарско, гдѣто отишълъ да потърси подкрепата на Людовикъ Ажруйски маджарски кралъ. Амадей, вмѣсто да продължи борбата съ турцитѣ, помолень да освободи византийския императоръ отъ тѣхъ, трѣгналъ по българския черноморски брѣгъ. Месемврия, която не е била здраво укрепена, и въ която имало повече гърци, а сжщо генуезци, франки и др., се предадо и се откупилъ. Созополъ, Анхиало, Емона сж прѣдали на Амадей. Следъ три лесни победи Амадей трѣгналъ за Варна, и по всѣка вѣроятностъ, е помислилъ, че и Варна ще му се предаде лесно и ще наложи тежкъ данѣкъ, като главенъ търговски центъръ. Той, обаче, биде излъганъ. Гр. Варна, като крепостъ, е билъ защитенъ добре и ималъ гарнизонъ добре въоръ-

женъ. Той не му се предадо. Амадей се принудилъ да го обсади. Обсадата му излѣзла безъ успѣхъ, и претърпѣлъ поражение, като частъ отъ гарнизона, напускайки града, явила се при Галата и плѣнила много рицари, които били интернирани въ Провадия. Амадей, като видѣлъ, че градъ Варна е непривземаемъ, помолилъ управителя на крепостта да пусне едно посолство презъ Варна при българския царъ въ Търново за освобождение на Иоанъ V Палеологъ. Посолството е сполучило въ мисията си: императорътъ билъ свободенъ. Амадей, като счелъ мисията си за свършена, върналъ се обратно. Турцитѣ сж останали пакъ свободни да дѣйствуватъ и да си разширяватъ властта. Въ 1386 год. Добротича е наследилъ Иванко, който е заелъ цѣлия черноморски брѣгъ съ Варна до устието на Дунавъ. Презъ 1387 год. 27 Май, той е сключилъ новъ търговски договоръ съ Генуа. Търговията попрежнему се развивала, като отслабвала естествено при частнитѣ нападения и походи срещу Варна. Презъ пролѣтта на 1388 г. Али Паша, велики везиръ, изпратилъ билъ отъ Султана Муратъ отъ Адрианополъ срещу Шишмана, бълг. царъ, съ 30000 войници, като е изпратилъ отрядъ отъ 5000 войници подъ командата на Тимурташъ, а нѣкои историци казватъ Якишъ Бей, синъ на Тимурташъ, срещу Иванко, а самъ потеглилъ къмъ Търново, столицата на българския царъ. Тимурташъ е миналъ източния балканъ, Провадия и се срещналъ съ Али Паша при Шуменъ. Тия два отряда, съединени сж обърнали къмъ Черно море, къмъ Варна, противъ крепостта, въ която се намиралъ Иванко. Али Паша, като стигналъ до Варна, намѣрилъ положението много затруднено. Срѣщналъ е тука силна съпротива. Обсадилъ града, но напразно. Иванко героично защищавалъ крѣпостта, удържалъ побѣда. Али Паша, като не успѣлъ да превземе града, отеглилъ се и се упжилъ къмъ вътрешнитѣ градове, които лесно сж били взети и които били управлявани отъ турски управители. Турския Султанъ Мурадъ, билъ наследенъ отъ Баязидъ „илдаръмъ“, който сполучилъ да превземе гр. Варна, а това било презъ 1393 год. Сждбата на Добруджа и на Иванко не е извѣстна, и името на Иванко вече не се среща. Въ 1402 год. Баязидъ трѣбвало да бърза за Азия, гдѣто монголцитѣ начело съ Тамерлана, заплашвали азиатскитѣ му владения. Той напустналъ България съ войската си и при Ангора се срещналъ съ Тамерлана. Ужасна битка станала и Баязидъ падналъ убитъ. Наследилъ го Сюлейманъ, синъ на Баязида, който взелъ Европа съ Одринъ, като подѣлба на наследство, а Мохамедъ, втория му синъ, взелъ Азия. Сюлейманъ, за да угоди на византийцитѣ и да ги има на своя страна, предадо имъ цѣлия черноморски брѣгъ, заедно съ Варна, и много други градове. Градъ Варна

ня на една *жизнеспособна сила* и ще може съ издигнато знаме да викне: „Все напредъ!“

Дим. Ивановъ

се радвалъ на голѣма свобода и самостоятелност. Следъ години — къмъ 1410 год. — третия синъ на Баязидъ Муса, който бѣ избѣгалъ при Мирча — другъ наследникъ на Добротичъ, румънски князь. Tergarum Dobrodici despotus et Tristi dominus — господаръ на земитѣ на Добротичъ и владетель на Трестия (Силистра), се явилъ въ България и превзелъ много градове, между които и гр. Варна. Въ 1411 год. Муса разбилъ Сюлеймана и станалъ пълень, господаръ на страната, като взелъ владенията на Сюлеймана. Мохамедъ, къмъ 1413 год. се явилъ съ силна войска отъ Азия и привлечалъ къмъ своя страна всички европейски бегове, разбилъ и Муса, своя братъ Мохамедъ, отъ признателност и приятелство къмъ византийския императоръ Мануилъ Палеологъ, повърналъ му всичкитѣ градове край Черно море и Варна. Византийската власт пакъ се възстановила въ Варна и траяла до 1444 год. когато се е прославило името на Варна съ сражението на полския кралъ Владиславъ съ султана Мурадъ II, което е станало на петъ километра на западъ отъ града до с. Паша-кой и се е свършило съ поражението и смъртта на Владиславъ, нареченъ „Варненчикъ“. Това сражение бѣше Waterloo на кръстоносцитѣ. Варна доби историческо значение. (Следва).

Архим. Иннокентий.

Копирнитѣ книги на Варненската българска община.

(1868 — 1876 год.) (2)

Първото смѣсено българско училище въ гр. Варна се открива на 12 августъ 1860 г. Презъ 1868/69 учебна година се открива отдѣлно девическо училище. Средствата, обаче, за издръжката му сж били оскудени. За да се сдобиятъ съ такива, покрай другитѣ налози, Варненското Българско Общество решило да разиграе една лотария. Следъ отпечатването на билетитѣ, последнитѣ били разпращани до други български общини, както и до видни българи, за да ги разпродаватъ. Писмата изпращани по тоя поводъ, наедно съ определеното число билети, сж почти еднообразни по съдържание. Отъ 1 листъ до 26; 34, отъ 58—82; отъ 160—172; 174; отъ 195—198; отъ 209—210; отъ 229—237; отъ 256—258; отъ 282—292; отъ 301—311; отъ 348—357 и отъ 370—371, писмата се отнасятъ по лотарийния въпросъ. Тѣ сж адресирани до членоветѣ на българскитѣ общества въ: Цариградъ, Разградъ, Тулча, Русе, Браила, Букурещъ, Болградъ, Доростолъ, Пазарджикъ, Е.-Джумая, Провадия, Раховица, Търново, Одеса и следнитѣ частни лица: Евлогий Георгиевъ — Галацъ, Бр. Бърневи — Джумая, Хр. Дановъ — Пловдивъ, Мариновъ и Юрдаковъ — Свищовъ, Николай Златаровъ — Търново, Х. Ст. Вълкувъ и Др. — Кюстенджа, Бр. Кара Дончеви — Меджидие, Койчо Райковъ — Бургасъ, Д. Х. Тюлевъ — Цариградъ, В. Шоповъ — Измаилъ, Бр. Теодорови — Тулча, Бр. Радоеви — Балчикъ, Иванъ Цанковъ Ханджи — Каварна, Бр. Кара Дончеви — Цариградъ, В. К. Гранчаровъ — Раховица, Хр. С. Аладжоолу — Балчикъ, Павелъ Ст. Каланджи — Измаилъ и Яни Захариевъ — Болградъ.

Ето и образци отъ въпроснитѣ копия отъ писмата:

„Проводянитѣ Ни. врѣменно. 800 лотерейни билета чрезъ Г-на Р. Х. П. Мавридовъ, за въ полза тукашното ни Българско училище. Ви молимъ, съобщете ни — що е послѣдвало до сега, именно: колко отъ тѣхъ сж распродали и колко сж останали? Защото имаме намѣрение по 1-ый Януарій 1869 Г-на безъ друго да теглимъ лотерейтъ; по тѣзи причини, Ви молимъ да ся постараете, до колкото е възможно, за скорото распродаване на останалитѣ. Напротивъ ако нѣма надѣжда ся распроятъ сичкитѣ билети, то Ви молимъ като внесетѣ стойностъ-тъ на продаваните, испроводете въ сжщото врѣмя и останитѣ, гдѣто предварително да ги настъжимо другадъ“.

Друго копие отъ писмо по сжщия въпросъ:

„Извѣстно Вы е съ колко трудъ, старанія и мжки, ся направи тукашното българско училище, — но правата му ако и да бѣ мжчна, не нѣ толкова затрудни колкото днеска поддръжаніето му; по тѣзи причини, ся рѣшихме врѣменно и издадохме 3,000 печатни лотерейни билети, за да ги продадемъ въ полза рѣченното училище. — Отъ тѣхъ както проведохме по сички-ти градовѣ, тѣжъ сжщо проваждами и за Вашій градъ 400, за които Ви молимъ, постарайте ся, до колкото е възможно по-скоро да ся продадѣтъ; защото по 1-ый Януарій 1869 Г-на безъ друго ще я теглимъ лотарейтъ“.

„Ако би данѣма надѣждж да ся продадѣтъ сички-ти билети, то като внесете стойностъ-тъ на продаванитѣ, проведѣтъ въ сжщото врѣмя и останалитѣ, гдѣто предварително да можемъ да ги настъжимо по други мѣста“.

„Молимъ да ни отдадѣтъ врѣмянно нумерата съ имената на купувачитѣ, за да ги забелѣжимъ на прѣличното имъ мѣсто. — Който бележъ каквото спечели ще публикуваме чрезъ Вѣстникъ-тъ“.

„За въ полза на Вашето читалище подаряваме на дѣсятѣхъ единъ отъ продаденитѣ, въ знаніе Ви“.

По-нататъкъ въ писмото следватъ нумерата на билетитѣ, които се изпращатъ на Букурещкото Българско Общество.

Въ останалитѣ писма се прави напомнюване на обществата и лицата, на които сж изпратени лотарийни билети и се подканятъ да ги разпродадатъ, защото лотарията ще се тегли непременно на 1 януарій 1869 г. Ако не могатъ да разпродадатъ всичкитѣ, то да повърнатъ непродаденитѣ наедно съ сумата за продаденитѣ.

Отъ по-нататъшнитѣ, обаче, напомнителни писма се вижда, че лотарията не е могла да бѣде теглена на 1 януарій 1869 г., а е била отложена за третия день на Великденъ, 10 априлъ с. г.

Но и на тая дата тегленето на лотарията се отложило, както това се вижда отъ едно писмо до Евлогий Георгиевъ отъ 17 априлъ 1869 год., въ което се казва: „По желаніето Вы и неотговарянieto на iоше два града отложихмъ изтеглянето на Лотерейтъ-тъ за 1-ый Юлій Н. Г.“.

Обаче и на тая дата лотарията не е била теглена. Отъ друго едно копие отъ писмо, съ дата 16 августъ 1869 г., пакъ до Ев. Георгиевъ, пише му се, че е отложена, и ще се тегли, безъ друго, на 1 октомврий. И на тая обаче дата лотарията не е била теглена. Отъ едно копие на писмо на стр. 442, съ дата 5 декемврий 1868 г., безъ да е адресирано нѣкому, а само съ едно обръщение: „Господа Прѣдсѣдателю“ се съобщава, че лотарията се е теглила на „30 прѣстаналаго“, т. е. на 30 ноемврий, като се умолява лицето, комуто е изпратено писмото, щото притворения списъкъ съ нумерата на печелившитѣ билети да се предадатъ на Г-да Георгиевъ и С. Поповъ, за да ги обнародватъ по-скоро съ следната бележка: „Онѣхъ Господинови, които дръжатъ казаннитѣ нумера, ся умоляватъ да ся отнесѣтъ до общинитѣ писмено или паритѣ да си взематъ или ако гѣ подарѣтъ да имъ ся запишатъ имената въ протоколъ-тъ училищень“.

Въпросното безадресно писмо, наедно съ списъка на печелившитѣ билети, е било изпратено на П. Славейковъ въ Цариградъ. Това се узнана отъ друго едно копие отъ писмо на стр. 492, съ дата 31 януарій 1870 г., адресирано до Ст. Камбуровъ и Левтеровъ въ Цариградъ, съ което имъ се съобщава, че Варнен. Българ. Общество е писало Г-ну Славейкову да обнародва въ в. „Македония“ нумерата на печелившитѣ билети, обаче редакцията не сторила това. Обществото ги моли да узнаятъ за причинитѣ на това, като взематъ „расписъ“ на печелившитѣ билети и го дадатъ за обнародване въ в. „Право“.

Какво е станало по-нататъкъ не се знае, защото нѣма други писма по въпроса. (Следва).

Комарджийството.

Комарджийството се е разпространило изъ града и обхванало почти всички слоеве на обществото, като започнете отъ най-богатия до най-бѣдния. Богатия играе за удоволствие, бѣдния ужъ да навакса всѣкидневнитѣ си нужди, които сж безбройни и съ това да облекчи отчасти положението си, но и единия и другия се лѣжатъ жестоко. Първиятъ отива за удоволствие и възможно по негови разбиранія да усѣща извѣстно наслаждение, но на срѣща невъзможно е да не почувствува на първо време загубата на паритѣ си и въ послѣдствие, напрегнатостъ, изхабяване нерви, страсть, безсъние и редъ други неразположения, които сж отъ естество да повлияятъ на организма му и съ това да го разположатъ много по-лесно къмъ болѣсти, които при здравъ и свѣжъ организмъ, могатъ да се отстранятъ. Като прибавимъ и нередовността му къмъ задълженията, които има, като съпругъ, баща или синъ, картината се явява пълна съ грозни послѣдствия, които бавно, но съ сигурностъ погубватъ индивида морално и материално. Бѣдниятъ, прѣгърбенъ вече отъ многобройнитѣ всекидневни нужди, които парализиратъ разсѣдението му и изхождайки отъ вредния принципъ „колкото по зле толкова по добре“, играе макаръ и съ дребни суми, плодъ на всѣкидневния му трудъ, съ надежда да умножи по леснотѣжнень начинъ приходитѣ си и да уреди отчасти положението си. Но, уви, губи, ако не днесъ, то утрѣ, но винаги губи, губи паритѣ си, губи моралътъ си, губи духътъ си, губи независимостъта си, губи семейството си и убива дѣцата си. Това става несъзнателно и постепенно, както по горѣ казахме, бавно но сигурно, и, ето, започватъ да се явяватъ послѣдствията, и той намирайки се предъ ужасната действителностъ, прибѣгва до крайности, самоубийство или най-малко безпжтень животъ, крадецъ и затворъ, а дѣцата му притиснати отъ мизерията, ставатъ добри проводници на туберкулозата, която и безъ това е разширила крилата си въ доста голѣмъ размѣръ. Ето втората картина, която е по грозна и по-ужасна отъ първата.

Поводъ на тия мисли ни дава на станената въ града ни комарджийница и отраднo впечатление прави победата борба на гражданството за прѣмахване на това зло отъ градътъ ни, и нека се надѣваме, че взетата инициатива отъ страна на Търговската ни Камара съвмѣстно съ другитѣ професионални организации, въ това отношение, която е повече отъ похвална, ще даде благоприятни резултати.

Панко Василевъ

Първитѣ обществени учреждения и длѣжностнитѣ лица въ тѣхъ, следъ освобождаването на гр. Варна. *)

Гр. Варна е освободенъ на 27 юлій ст. ст. 1878 год. Гражданско управление е въведено съ приказъ, издаденъ и отлитографиранъ на руски езикъ, който приказъ се съхранява въ библиотеката на Варненския археологически музей. Понеже приказътъ, отлитографиранъ на проста хартия, почналъ да се поврежда, и съ течение на времето да се повреди повече и стане негоденъ за прочитане, а е отъ голѣмо значение за историята на града ни, то намираме за необходимо да предадемъ цѣлия му текстъ въ преводъ на български:

ПРИКАЗЪ

по Варненската губерния (окръжъ) Октомврий 23 день, 1878 год. гр. Варна.

Вслѣствие въвеждането на гражданско управление въ гр. Варна, азъ признавамъ за необходимо, въ очакване на изборитѣ, които ще има да станатъ въ най-непродължително време, на основание правилата, утвърдени отъ Императорския Руски

*) Материали за историята на гр. Варна.

Комисаръ въ България, да се назначи времененъ съветъ, щото текущия ходъ на дѣлата въ града и окръжта да не бѣде приостановенъ, а за това назначавамъ: а) Градски съветъ отъ следнитѣ лица: председателъ — Петъръ Поповъ, членове: Янаки Буюклу-оглу, Мехмедъ Ефенди и Ованесъ Анеманъ; касиеръ Моску Петровъ и писаръ Андрей Илиевъ; б) Окрѣженъ управителенъ съветъ отъ следнитѣ лица: председателъ — Савва И. Доброплодний, членове: Николай Параску и Халилъ Ефенди Мюлязимъ и членъ-секретаръ Димитъръ Икономовъ и в) Окрѣженъ сѣдебенъ съветъ отъ следнитѣ лица: председателъ — Величко Христовъ, членове: Петъръ Христовъ, Елевтеръ Пастиясъ и Ахмедъ Ефенди и секретаръ Иванъ Жековъ.

Всички гореозначени лица да встѣпятъ въ длѣжностъ отъ утрешния день, 24 октомврий, за което да се събератъ въ зданието на Конака, въ 3 ч. сл. обѣдъ, гдето ще се отслужи молебень.

За това обявявамъ на повѣрената ми Губерния за сведение и надлежно изпълнение.

Губернаторъ Камеръ Юнкеръ Баумгартенъ.

Този документъ е предаденъ отъ г. Жеко Ив. Жековъ, членъ на археологическото дружество.

Рулетката

Разказватъ, че въ Ница, съседенъ на Монте Карло градъ, нѣколко пжти въ годината се забелязвало следното явление: като грѣмъ изъ ясно небе се почвала бѣсна публична борба противъ сжществуването на комарджийница въ сѣдната малка държавица Монако; тази кампания се водѣла по системата на алармистичната реклама, прилична на църковата и кинематографната, каквато и ние често виждаме у насъ. Почвало се съ силни нападателни статии и фейлетони по вестницитѣ, пушчали се дори специални броеве, афиширвало се по улицитѣ, наемали се млади хора да носятъ плакарди по многолюднитѣ мѣста и пр. Въ статитѣ се описвало какъ се съиспвали банкери, индустриалци, търговци, чиновници и т. н. и какъ следъ това се самоубивали. Давали се статистични таблици за злинитѣ на комара. Сжществуваха сж плакарди, изобразяващи самообесени или самозастреляни хора съ подходящи надписи въ смисълъ, че тѣ сж жертва на рулетката, бакарата, шемень де фера, пишели се стихотворения, романи и т. н. и въ заключение — да се закрие комарджийницата.

Обаче, всеко чудо за три дни. Като по даденъ знакъ цѣлата тази противокомарджийска пропаганда на втория или третия день спирала. Като, че нѣкой по хипнотически начинъ е внушавалъ на всички пропагандатори да спратъ и тѣ веднага прекъсвали яростната агитация противъ рулетката. На другия день, всичко си отивало по реда — мирно, тихо, като че ли ни лукъ-яли, ни лукъ мирисали; рулетката се върти и круплерътъ се провиква: трандѣо ружъ перъ е пастъ, зеро и т. н.

Следъ известно време, обаче, примѣрно следъ три, четири, петъ месеца, изведнажъ почвала сжщата история, траела нѣколко дена и пакъ така внезапно спирала. Това явление било нѣщо като храническа болестъ въ тоя край.

Зли езици говорятъ, че силата и продължителността на тази агитация противъ комара въ Монте Карло сж били въ зависимостъ отъ субсидиитѣ и бакшишитѣ на казиното. Колкото сумата на субсидията (да не употребимъ грубата дума рушетъ) е бивала по-внушителна, толкова мълчанието бивало по дълбоко и следующата агитация по-вѣла и обратно — колкото бакшиша бивалъ по-малкъ, толкова по-скоро настѣпвала следната агитация, бивала е по-ефектна, по-импозантна. Така е било въ Ница, обаче ние не върваме, че у насъ е така. Едва ли ще се намѣри у насъ човекъ, който да мълчи само, защото му се плаща. Виждъ, да пише,

защото му се плаща, такива ги има много.

Римският сенатор Катонъ всѣки денъ, преди започване редовнитѣ заседания на сената, ставалъ, произнасялъ следната фраза: „Азъ мисля, че Картагенъ трѣбва да бѣде разрушенъ и сѣдалъ. Въ края на краищата римскитѣ войски превзеха Картагенъ и го разрушиха.“

Борбата срещу рулетката е по-лоша и по-коварна, отъ колкото срещу Картагенъ. Ако единъ вестникъ днесъ лише срещу рулетката и следъ това мълчи — съмнението е готово и кривъ е самиятъ вестникъ за това. Или трѣбва да пише всѣки денъ или да мълчи. Хване ли се за хоротъ, трѣбва да кара, до като се закрие казиното. Борбата противъ рулетката трѣбва да се води по системата на Катонъ и всѣки нашъ мѣстенъ вестникъ може да върши това, особено, когато вече се уловилъ на хоротъ. По такъвъ начинъ целта ще бѣде въ края на краищата постигната. Ако това не помогне референдумъ ще направимъ. митинги ще устроимъ, обаче ще закриемъ рулетката. Въ селата кръчми се закриватъ, стари патриархални учреждения съ референдумъ — едно казино или нѣма да можемъ да затворимъ въ Варна? Отъ Италия ги изгониха — ние се намѣрихме умнитѣ да ги приберемъ? „Варненски Коренякъ“ не иска комарджийница въ Варна и казиното трѣбва да се отиде. **Ние настояваме и казиното трѣбва да бѣде закрито.**

Н—въ.

Защо се търпи?

Въ града ни се търпи едно положение, което смуцава всѣки гражданинъ, когато се набоде остро въ очитѣ му.

Думата ни е за складовѣтъ съ дърва за огрѣвъ. Много частни складове за гориво и дървени строителни материали изъ града се затвориха отъ общината ни, отъ полицията и окр. инженеръ, съгласно нареждането на „закона за благоустройството на населенитѣ мѣста“ и въз основа протоколитѣ на Окр. хигиениски съветъ. Но единъ складъ, този на площадъ „Антимъ I“ („Ченгене пазаръ“), на нѣкои си Анани Христовъ, не се покѣтна, макаръ да е въ сърдцето на града, на единъ възелъ на множество улици съ голѣмо движение. Тукъ често работи машина дърворѣзачка, и когато минаватъ покрай този складъ, трѣбва предварително да вземете следнитѣ мѣрки: запършете си крачулитѣ да не ги омърсите съ калъ и конски фѣшкии; запущете си ушитѣ съ памукъ да не оглушеете отъ скрибуца-

нието на циркуляра и шума на мотора, а отъ безцензурния речникъ на колари и коларчета, които презъ цѣла зима задрѣстватъ улицитѣ на това мѣсто, да не се почувствувате въ обществото на общинскитѣ сметноосци; затворете си устата и ушитѣ да не се напълнятъ съ летящи стѣрготини; запущете си носа съ кърпа за да не се задавите отъ димъ на бензина и изпаренията на конска пичокъ и изпражнения.

Дървата, въ този случай, ако и да сж въ числото на лесно запалителнитѣ вещества, особено сухитѣ, ще ги видите всѣкога складирани отъ Анани въ голѣмъ купъ отъ 1000 к. м. и опрѣни на кѣща отъ по нѣколко етажа.

Безсмъртниятъ Монтексѣо напраздно не е изсказалъ и подчерталъ горчивата истина: „законитѣ сж паяджина за мухитѣ, а не за оситѣ и брѣмбаритѣ“.

Запитахме единъ отъ жителитѣ на съседнитѣ кѣщи, защо не реагиратъ противъ това зло, най вече за тѣхъ, като непосредствени съседни въпросния складъ? Добрия варненски коренякъ гражданинъ съ голѣма тежестъ на гърдитѣ, съ отпуснати безмощно ръце и клюмнала глава въздѣхна дълбоко и промълви:

— Богъ високо, царъ далеко... Дойдоха отъ вънъ хора, тѣ станаха въ родния ни градъ вжтрешни, а ние — чужденци... Отнесохме се лани до кметството съ колективна молба, оплакахме се лично и на кмета — никой не иска да ни знае за хора. Мѣстото било на нѣкой си силенъ на деня въ общината, наемътъ доста добъръ, та за неговъ хатѣръ се тормози и трови живота на много семейства. Обърнали сме се въ собственитѣ си жилища на полулуди. Шумътъ на мотора, скрибуцането на триона по цѣли дни, седмици, астроиха ни нервитѣ и мозъка, особено на женитѣ, които дене сж въ кѣщи. Всички страдаме вече отъ хроническа безсъница. Не ще е чудно, ако полицията скоро почне единъ по единъ да ни изпраща ло етапенъ редъ по разни лудници, съ свидетелства, издадени отъ членове на окр. Хиgienич. съветъ. Децата ни отъ стрескане въ сънъ, отъ безсъница, отъ отровния димъ на бензина и изпаренията на калъта и нечистотитѣ въ и около този складъ подъ самитѣ прозорци на кѣщата ни, сж просто изродени, съ болезненъ, туберкулезенъ цвѣтъ, утрешни кандидати за сенаториуми, постоянни клиенти на лекаритѣ“.

Така е то, когато една община не се управлява отъ хора, избрани изъ цвѣта на кореното гражданство.

Варна, 30. XI. 1927 г.

И. М. Д-въ

Учредяване смесенъ епархиаленъ съборъ въ гр. Варна.¹⁾

Следъ възраждането на българщина въ гр. Варна, съ откриването на първото българско училище и църква, преди да се обяви църковната ни независимост, трѣбвало е да се уреди и управление за духовнитѣ дѣла. За тая цѣль, на 18 августъ, 1866 година, духовни и миряни, сж изработили и издали единъ уставъ, който, като важенъ исторически документъ, съхраняващъ се въ библиотеката на Варненското Архиепископско Дружество, привѣждаме изцѣло. Ето и самото му заглавие:

Приврѣменниѣ Законникъ,

съставенъ отъ Варненско Общество за управлението на Епархиалното духовенство.

Ний всички духовни и мирски лица които подписваме настоящъ Законникъ, като гледаме че ся продължи рѣшеніето на Черковный-тъ ни въпросъ и безъ духовенъ пастиръ, въ духовно безначалие ся боимъ, че отъ безначалствено положеніе, между нашій-тъ народъ, може да последуватъ нѣкои противозаконности въ черковны-тъ ни дѣла, за да дадемъ предварителни прѣдупазванія на подобни случки, днесъ съгласно и единодушно ся събрахмы, размыслихмы и нарѣдихмы настоящъ Законникъ, който съдържа 16 членове, по които ще ся водимъ и оправляваме до рѣшеніето на Черковный-тъ ни въпросъ:

Чл. 1. Всички-тъ епархиални священники, които принадлежатъ на наше-то Българско въ Варна Общество, ся задължаватъ да ся събиратъ два пѣти въ годинъ-тъ, прѣзъ май 4-й до 8-й и прѣзъ септемврий 16-й до 20-й, за да правятъ общи засѣдания, въ които ще разгледватъ и рѣшаватъ въпроси, които ся отнасятъ до священническы погрѣшки, що сж ся случили вънъ отъ Епархия-тъ или между двама священники, или между священникъ и мирско лице, въ това събрание ще ся рѣшава още за промѣняване-то на священники-тъ отъ едно село на друго, или отъ ново поставленіето на единъ священникъ въ едно село, обаче това ще става всякога съгласно съ желаніето и одобреніето на селене-тъ.

Чл. 2. Ако нѣкой отъ священники-тъ по нѣкои обстоятелства и необходими нужди не може да доде и ся намѣри въ казанно-то общо събрание, длѣженъ е да постави отъ странъ-тъ си векиль другыго отъ съседны-тъ си братія священники, като го снабди съ полномошното си писмо.

¹⁾ Материали за историята на гр. Варна.

Чл. 3. Никой священникъ не ще може да священнодѣйствува въ нѣкое село или градъ безъ знаніето и одобреніето на Варненско-то Българско Общество, и безъ потребното повѣрително отъ него писмо, нито селены-тъ ще имѣтъ сила да приматъ священникъ безъ подобно доказателство.

Чл. 4. Всекий священникъ, като служа на своѣ-тъ енорія не ще може да священнодѣйствува въ енорія-тъ на другыго священникъ безъ негово-то дозволение, а въ противенъ случай ще ся осжда отъ събраніето по Черковны-тъ правила.

Чл. 5. Ако нѣкой селянинъ ся разсърди на свой-тъ священникъ и повика отъ другъ енорія священникъ да му священнодѣйствува въ нѣкоя религиознъ нуждъ, какъ-то често ся случва между наши-тъ селяни. Священникъ-тъ, освенъ като не бива да отхожда длѣженъ е да ся старае да ги примири помежду имъ, а въ противенъ случай ще ся счита законопрѣстѣпникъ.

Чл. 6. На никой священникъ не ще ся позволява да вѣнчѣе нѣкога безъ да вземе вула отъ Общество-то, защото-то друго-яче ще ся накаже спорѣдъ църковны-тъ правила.

Чл. 7. Всѣкий отъ священники-тъ ще има по единъ книгъ, която ся нарича метрика, въ кождо ще записва всички дѣла, които кръсти, и всички чоловѣци които вѣнчѣе, като имъ дава подъ нумеръ вѣнчалны и кръстителны писма, които ще му ся дадатъ отъ общинъ-тъ.

Чл. 8. Селяны-тъ никога не ще правятъ года безъ знаніето на священникъ-тъ, а священникъ-тъ повиканъ на това, ще разгледва добръ за сродство, и ако нѣмѣтъ законно препятствіе, да имъ дава воля да ся правятъ года-та. Ако ли за нѣкой родъ, священникъ-тъ не е въ състояние да разсѣди, длѣженъ е да ся допита до общество-то, или да ги проводи съ едно писмо до Общество-то да ся допытватъ.

Чл. 9. Ако нѣкое съпружество т. е. мжжъ и жена не можѣтъ да живѣятъ и по нѣкои благословны причини искатъ да ся парясатъ, въ такъвъ случай, като това никога не ще става въ село, тѣ ще ся отнасятъ до тукашно-то общество и духовенство да имъ ся разгледва и рѣшава распрѣ-та.

Чл. 10. Всички противозаконности, които не ся назначени въ настоящъ-тъ Законникъ, да ся отнасятъ до черковны-тъ правила, ако ся случи да станѣтъ, ще ся разгледватъ и рѣшаватъ отъ тукашно-то Варненско Общество по Черковны-тъ св. правила.

Чл. 11. Въобще всички-тъ священники ся длѣжны да иматъ добро отношеніе къмъ християны-тъ, да

Шели.

Прев. отъ английски
Ж. Ив. Жекѣвъ.

Зукка^{*)} (The Zucca)

1. Лѣтото умре, есенъта умираше и зимата, като дѣте, се смѣеше на земята, безоблачна и студена, — когато азъ, желайки повече въ този свѣтъ отколкото нѣкой може да схване, плачахъ за красотата, която, като море въ отливъ, е оставила земята гола, както пѣсѣкътъ, отнесенъ отъ вълнитѣ, на моето самотно сърдце, — и за трѣвата и цвѣтата поблѣднели отъ лѣжливостъта на ласкателнитѣ часове.

2. Лѣтото умре, нъ азъ още живѣяхъ да плача за нетрайностъта на всичко, освенъ на плача, и по земята, залюляна въ нейния зименъ сънъ, събудихъ се, завиждайки я, както тя спѣше. Много щастлива земя! По

^{*)} Това поетическо произведение на Шели представлява жамда за съвършенство, която е пренесена въ областъта на любовта, родственостъ по настроение съ поемата „Еписипидионъ“, но е по-въздържано въ своя идеаленъ стилъ. Езикътъ на английската поезия е богатъ и немислимо е всичко отъ Шели да се преведе въ стихове. Защото нашия езикъ въ това отношение е бѣденъ. Прозата е единственото средство за да се предадатъ мислитѣ на поета въ красота и художественостъ.

Преводача.

твоя ликъ ще пропѣлзи пробудителния пролѣтенъ въздухъ, докле ти, скачайки отъ незапомнени сѣнища, ще видишъ, че никаква смъртъ не раздѣля твоего безсмъртіе.

3. Обичахъ. — О, не! не говоря ни за единъ отъ васъ или за нѣкой другъ смъртенъ по земята, макаръ вие да сте драгъ, както човѣшко сърдце може да бѣда на човѣшко сърдце, обичахъ, но не знаяхъ какво. Ала тази низка сфера и всичко, което тя съдържа, не съдържа тебе — тебе, която никжде не виждамъ, нъ чувствувамъ навсѣкжде. Отъ небето и земята, и отъ всичко, което тѣ съдържатъ, ти бѣ забулена, като отъ буря звезда.

4. Ти отбѣгвашъ отъ всичкитѣ форми на небето и земята, нито да можатъ да те обниматъ въ себе си, да те задържатъ или да те скриятъ, правяйки божесгено най-високото и най-низкото, когато за минута на тебе не е запретиено да живѣешъ въ живота, който ти даруващъ, и оставяйки най-благороднитѣ сжщества безсилни и измамни, студени, като трупъ следъ полета на духа, блѣдни като слънцето следъ ражданието на нощъта.

5. Въ вѣтровѣтъ, и дървегата, и потоцитѣ, и въ всички обикновенни нѣща, въ музиката, и нежния несъзнателенъ гласъ на животнитѣ, и гласовѣтъ, които сж човѣшки, же-

лайки да изразятъ нѣкои собствени чувства въ мекитѣ движения и не сравненитѣ усмивки на жената, въ цвѣтата и листата и въ трѣвата прѣсно-нижнала или умирающа въ есенъта, азъ повече обожавамъ тебъ, присъгъствуваща, или оплаквамъ, когато те нѣма.

6. Оплаквайки тѣй, азъ вървѣхъ, когато видѣхъ растение, лежащо на брѣга на рѣката, като единъ, който е обичалъ, превишавайки закона на своята природа, и въ отчаяние се е хвърлилъ на земята за да умре. Листата му, които сж преживѣли мразъ, бѣха засегнати отъ стояване, като сърдце, което взорѣтъ на ненавистъта не може да поразѣ, но което милостъта убива. Росата блистѣеше по опятненитѣ му листа, като истински сълзи.

7. Небето е плакало надъ него, нъ земята го е смачкала по нейнитѣ нематерински гърди, и сино-оката зима на безгранично веселие

8. Отнесохъ го въ стаята си, и посадахъ го въ ваза, напълнена съ най-лека прѣстъ. Зимнитѣ лѣчи, които отъ небесата, пречупени, падаха презъ прозорнитѣ стѣкла, лишени отъ студени одежди, на неговитѣ листа и цвѣта; вечерната звезда, която очакваше въ топление възхода на деня, чиято колесница се стремеше по вълнитѣ на небосклона, съ свѣтливи зори се усмихваше на не-

го отъ прага на нощъта.

9. Смекченитѣ влияния на въздуха и свѣтлината съживиха растението и отъ него израстнаха силни листа и рѣсни, и неговитѣ красиви цвѣтове, като чаша съ огнената влага на виното, се препълниха съ златни краски. Атмосферата отъ жизнена теплота пакъ го съживи, и всѣко външно влияние пращаше въ всичкитѣ му ткани незрими туптения на неговото сърдце.

10. Трѣбваше растението да расте красиво и силно, даже, ако въздухъ и слънце не биха се му усмихнали, защото нѣкой е плакалъ надъ него презъ цѣлата зима съ чисти сълзи, които сж падали по него ежечасно, като дъждъ отъ небето; защото звукове на най-нежна пѣсенъ, смѣсени съ струнни мелодии, които сж я убедили да напустне нежнитѣ устни, по които тя е почивала, сж разкрили сърдцето на този, който е седѣлъ и плакалъ.

11. Разкрили сж неговото сърдце, и трогнали листата и цвѣтоветѣ, надъ които е плакалъ, въ това време дивия ураганъ, пробуденъ отъ най-мрачитѣ часове на Декемврий, вилнѣеше около стаята, притихнала и топла. Птицитѣ треперяха въ безлиственитѣ джбрави, рибитѣ замръзваха въ вировѣтъ, формата на всѣко лѣтно растение бѣ мъртва, до като туй растение се съживи.

бждат внимателни въ повѣденіе-то си, и да живѣятъ съ народа, и помежду си братски въ духовна любовъ и братско съгласіе, и да бждатъ побудители и прѣдводители къмъ всѣко общеполезно народно добро, както ся изисква отъ тѣхъ за украшение-то на святж-тж нашж Черквж.

Чл. 12. За обдържаніе-то на общинжтж ни, понеже сж нуждни и различни, длѣжни смѣ всички свѣщеници и мѣрски лица да ѣ приносамъ своя-та материална помощъ опрѣдѣляватъ слѣдующи-тѣ: всѣкій свѣщеникъ, който принадлежи на нашжтж Варн-нскж общинж, за ено-риятж си ще плаща всѣка година въ мѣсто свѣщенъ длѣгъ по... на вѣнчило.

Чл. 13. Всички селяны, които сж придържатъ у нашжтж въ Варнж Българскж Общинж и сж паства на наше-то Българско епархіално духовенство, ще плащжт на Общинжтж за посрещаніе на разноскы-тѣ и по опрѣдѣленіе на общо-то Събрание количество на вѣнчило по... гроша.

Чл. 14. За вѣнчаваніе вули, които ще ся даватъ отъ Общинжтж, които земажтъ ще плащатъ по 15 гроша.

Чл. 15. Селяны-тѣ, когато ще си хващатъ учителъ за общо-то си селско училище, длѣжни сж, когато намѣрятъ за такъвъ първо да го доведжтъ или испроводятъ съ едно писмо до общество-то да сж испытати оцѣни въ знанія-та си и послѣ да го съгласяватъ и имжтъ за учителъ.

16. Понеже при свѣршване-то на всѣкж годинж ще ся разгледватъ общы-тѣ смѣтки на Общество-то, за това всички-тѣ епархіалны градове и села се задѣлжаватъ да си проведатъ по единъ чловѣкъ за прѣдставителъ да ся намѣри въ време-то на разгледване-то имъ, за да знаятъ всички-тѣ епархіалны градове и села какво е работило Обществото прѣзъ годинж-тж.

Въ заключение казвамы всички подписанны духовны и мѣрскы лица, ся задѣлжаваме да ся стараемъ съ всички-тѣ си сила и съдѣйствуемъ съ всичко-то си стараніе за да ся положи вѣдѣйствіа настоящій-тѣ Законникъ, и ако нѣкой отъ насъ ся покаже прѣстѣпникъ въ нѣкоя отъ чжж, ще ся накаже съгласно отъ всички-тѣ другѣ членове, примѣрно спорѣдъ погрѣшкжтж му.

Слѣдватъ подписитѣ на свѣщеницитѣ и селскитѣ чорбаджии.

Варненско Бѣлг. Общество.

Д. Г. Аджемовъ

Родни Живопись.

Въ сравнително краткия животъ на всебългарската млада живопись, много пжти сж подлагани на проценка резултатитѣ отъ неговата творческа дейность. Днесъ пакъ сме свидетели на една остра критика на цѣлата всебългарска живопись, която произхожда отъ различни среди и обхваща концеплираното съзнание на българския гений. Потикътъ за подобна преценка на художественното ни творчество е билъ винаги единъ и сжщъ: Липса на художественно откровение, идеи, стилъ, техника, форма и дълбока анализа. Дали въ сжщностъ всеродната живопись не притежава тия необходими качества за всяко едно художественно произведение — не! И едва ли ще се намери интелигентенъ чловекъ, който познава развоая на всебългарската живопись да оспорва това.

Всеродната живопись, която е много млада по индивидуално сжществуване, изобилствува съ художествени прояви — рожби на вджжновенъ творчески идеализмъ. Българския гений познава фигури подобни на своитѣ европейски братя: Андрея дель Веррокио — П. Рамадановъ, Донателло — А. Николовъ, Алфонсъ — Муха-Цени Тодоровъ, Еддуардъ Гелхердъ — В. Димитровъ — Майстора, Деменико Венециани — И. Бояджиевъ, Мелощо Да-Флори — Борисъ Георгиевъ и редъ други светили въ нашето младо живописно поле. които сж гордостта на Българ-

ската Национална душа. И колко тежко става чловеку, когато вижда какъ повърхностно се разглеждатъ технитѣ творби отъ нашитѣ въ много случаи псевдокритики и какъ смешно звучи, когато целомѣдренно се цитиратъ нѣкои по положителни отзивы на чужденци за тѣхъ. И когато се хвърлятъ упреци на нашата интелигенция, че тя не е въ ролята си и на местото си, тя хвърля вина-та на работилищата на човешката интелигенция като казва; че всебългарската живопись въ насъ представлява по скоро желание да се създаде живопись, нежели, дълбоко художествено откровение, изживяване, сливане съ народната душа.

Всичко това не е вѣрно въ абсолютна смисълъ на думата. Много прекалено би било ако се твърди, че кризисътъ въ всеродната живопись между другото се дължи на това, че най важнитѣ творчески сили, които творятъ този животъ, приличатъ на оня малкъ цирковъ шутъ, който за да привлече сир. предизвика вниманието на зрителитѣ, прави си голѣма реклама посредствомъ чужди хуморъ, на който той изменя замисъла и го пригажда по вкуса на тези, който най много ще го рекламиратъ.

За да има успехъ живописа на единъ народъ, то трѣбва преди всичко да се подкрепи. Никога и никжде прогреса на искуствата и въобще изиянитѣ искуства не е продуктъ изключително на индивидуалността на гения, въпреки че неговата личностъ представлява храмътъ на музитѣ, които даватъ тонъ за творчески импулсъ. То е дело на въздействиата на социалната среда. Социалната среда оформява чувството къмъ естетична наслада въ индивида и тя определя бжджия неговъ мирогледъ въ живота. Следователно интелигентния индивидъ трѣбва да бди, щото тази социална среда да създаде у обикновенната личностъ критерия за истинска естетична наслада отъ тънното, прекрасното и живописното.

Азъ апелирамъ къмъ нашата интелигенция отъ новото време да подведе строга енергична борба за широкото распространение и любовъ къмъ родната живопись, за да бждемъ сигурни, че художественното искуство у насъ ще ни даде крупни звезди въ нашето младо живописно поле. Защото прекрасно е това произведение, което напомня на душата за родния кжтъ родната стреха.

Хроника

Съобщава се на членовѣтѣ на Д-вото сжщо и на абонатитѣ на вѣстникъ „Варненски Коренякъ“ че за напредъ е назначенъ за инкасаторъ при Д-вото Г-нъ Павелъ Д. Павловъ, умоляватъ се както членовѣтѣ така и абонатитѣ да указватъ сжщото до-вѣрие както сж указвали на бившия инкасаторъ.

„Така не може“. Общинската управа, състояща се отъ лица дошли въ гр. Варна, отъ разни мѣста на Балканския полуостровъ, съ увеличение таксата на метръ платно на фабриката „Текстиль“, даде доказателства за неспособността си да схване значението на поражающата се мѣстна индустрия, защото фабриката „Текстиль“ подби чуждитѣ фабрики въ това отношение и ние купуваме по-ефтино платната. Съ тая мѣрка, общинската управа иде да убие мѣстната индустрия въ полза на чуждата. Увеличението таксата имало за подбуда факта, че трѣбвало да се намѣри приходъ да може общината да даде подкрепа на бедното безработно население. Това съображение е неоснователно, защото общинската управа не може по тоя начинъ да иска да подкрепи безработицата, като стане причина за закриване фабриката „Текстиль“. Управата трѣбва да се зарижи за настаняване бѣднитѣ коренни жители на работа въ фабрицитѣ, както дружеството на „Варненски Коренякъ“ се

грижи, и по тоя начинъ ще се намаля безработицата, отъ друга страна, нека общинската управа поощри не съ думи, а съ дѣла. насажданието американски лозя, съ даване безплатно лози на бѣднитѣ лозари. По тоя начинъ, мислимъ, постепенно ще се намали до минимумъ безработицата. Нека общинската управа даде примѣръ съ приеманіе на работа кореннитѣ жители, бѣднитѣ граждани, които сж способни, и тогава всички други фабрики и заведения ще я последватъ. Но, общинската управа не може да извърши това по много причини, а една отъ тѣхъ е: *партизанщината*! Не угодишъ ли на общинската управа, ще последва увеличение такситѣ. Варнен. Окр. Пост. Комисия, по сведения, не е одобрила бюджета въ това перо, и повърнала го на г. Окр. Управителъ съ мнение да се поправи, т. е. да се произнесе съветътъ по въпроса за такситѣ безъ да се увеличатъ. Да видимъ сега, „способната общинска управа“ какъ ще постъпи при решението на окр. постоянна комисия, която е казала: „Така не може“.

Обръщаме вниманието на училищното настоятелство върху това: основнитѣ училища сж блокирани отъ разни геврекчии, милинкаджии, бозаджии и други, съблазняющы малкитѣ деца, които безпокоятъ родителитѣ си съ даване ежедневно едно левче. Това противоречи на доброто възпитание, и не може по тоя начинъ да се вдѣхне въ душата на дѣтето чувството на спестеливостъ. Молимъ училищното настоятелство да отстрани тия симитчии и др. отъ двора на училищата и отъ околността.

Рицарски паметникъ. Кой Варненски гражданинъ не е чулъ за Владислава Варненчикъ, който ри-

царски загина отъ ятагана на яничаринъ въ битката при с. Пашакъой презъ 1444 г.? За тоя благороденъ полски рицаръ ще се издигне паметникъ за увековечаваніе името му, което е свързано съ нашия градъ и за смѣлитѣ му подвизи ще се пише въ колонитѣ на вестника ни. Тоя паметникъ ще бжде високъ 5 м. и ще представлява „Варненчикъ“, възседналъ на конь, съ доспѣхи и рицарски дрехи, споредъ епохата, въ която е живѣлъ.

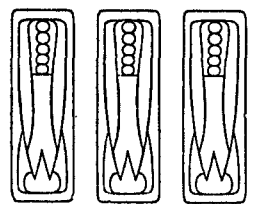
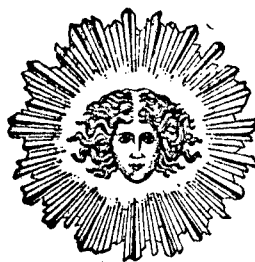
Паспорти. Съгласно закона издаватъ се два вида паспорти: съ представяние общинско и бирническо удостовѣрения и свидетелство за сждимостъ и безъ представяние на такива. Министерството е разпоредило, щото паспорти безъ формалности се издаватъ на лица, които отиватъ въ странство по много спѣшни работи и сж лично познати на министерството. На другитѣ лица — отъ градоначалството съ представяние на книгата, предвидени въ закона.

Регистрирана бедность. Споредъ общинската статистика — признати за бѣдни граждани — има въ I уч. — 53; II уч. — 58; III уч. — 455; IV уч. — 1362; V уч. — 407 — при едно население отъ 65000 души. Тоя процентъ не е голѣмъ въ сравнение съ другитѣ градове. Градското население — повечето коренни жители — сж дошли до бѣднотия благодарение на това, че лозята, отъ които придобиваха своята прехрана, сж унищожени отъ филосера; че фабрицитѣ и другитѣ учреждения, гдето има работници — умствени и физически — предпочитатъ да взематъ чужденци, отъ колкото мѣстни. Дайте работа и нѣма да има беднотия.

Печатн. и Хромолит. „Просвѣщение“ на П. Зенгиновъ — Варна. Пор. № 667

Акц. Д-во Братя Милчеви Варна.

Предлагатъ вина и спиртни питиета на едро по много износни цени.

ОБЯВЛЕНИЕ

Тютюневата фабрика „МОМИЧЕ“ на М. К. Авгериниди — Варна, предупреждава Г. Г. пушачитѣ, че тя и до сега прогължава да пуца въ продажба издѣлията си въ досегашния имъ амбалажъ т. е. III качество папириси въ книжени сини пакети съ стария зеленъ етикетъ; I к-во кутии съ едикетъ върху който е написано съ едри кафяви букви „Момиче“ и II-ро съ такъвъ червенъ.

Сжщата съобщава, че не е пуснала никакви издѣлия съ други етикети и амбалажъ, освенъ съ гореказанитѣ и ако това стори, тя ще предизвести почитаемота си клиентела.

НОВООТКРИТИЯ МАГАЗИНЪ „ДОБЪРЪ ВКУСЪ“

ПОДЪ ХОТЕЛЪ „ПАРИЖЪ“

Располага съ разни дамски жакети: кожени, велурени, сукнени и плюшени.

Копринени и вълнени платове.

СЪ НАМАЛЕНИ ЦЕНИ

Съ почитание: СТ. ТОДОРОВЪ